

MARIA COMAS

POESIES

ANYOR

La tarda cau, ve el capvespre.
En el silenci de la nit
s'omple de sons la gran cambra,
potser són batecs del cor
o sospirs sense resposta.
Algun dia sentiré
el tacte d'una ma estesa
i el caliu d'un alè,
enyorat tantes vegades!
El setí dels meus llençols
em corglacen les entranyes;
foren tan càlids abans
que l'amor aixoplugaven.
Solitud... Trista paraula!

LES MEVES ARRELS

Oh Pàtria, em dius tantes coses!
Potser tristes o joioses,
del teu mar i de les roses
vermelles, de flama enceses.

No hi ha terra en el món
que en sigui tant estimada,
pels teus fills i els que no ho són,
i pels que aquí hi fan estada.

Els cants dels caramellaires,
els castells d'homes valents
del camp, els colors i flaires
i la rauxa dels seus vents.

Que hi fa que et vulguin fer mal,
que hi fa que et vulguin fer perdre,
si com Fènix, de la cendra,
ressorgeixes forta igual!

A PROP DEL MAR

Per escriure una havanera
vaig venir prop de la mar,
just a la nota primera
ja me'n vaig enamorar.

Al va i ve de les onades,
vingudes de mar endins,
escumes enjogassades
malden per vesar-ne els pins.

Les gavines cridaneres
s'engresquen en aquest joc
de pins escumes i onades
tramuntanes i xalocs.

Tota sola amb llit d'arena
daurada pel sol ponent
de joia el pit s'ha m'omplena
i d'ales el pensament.

Mariner de pell cortida
i el camal arremangat,
seràs l'arbre de la vida
del meu cor que has encisat.

LA NIT MÉS BELLA

La banca i la soca
fan un bon redós,
on l'ocell s'ajoca
amb aire amorós.

Vine pobre ocella
aquí al meu costat
la nit és prou bella
però el bosc és glaçat.

No en troben pitaça
ni un gra per picar,
pobre és l'esperança
d'arribar a demà.

En la llunyania
s'albira una llum
qui no hi volaria
en que sigui lluny.

L'ocell i la ocella
entre al portal,
l'escalfor d'estrella
conforta el corral.

A l'infant refilen
cançons de bressol,
i mentre el dos nien
joiós surt el sol.

LA PRIMERA COMUNIÓ

(Al net Lluís)

Avui a ma finestra
he vist el sol brillant,
i amb un aire de festa
les fulles fimbrentant
suspeses del meu arbre
un so anaven cantant.

Ja som en el gran dia,
que en dolça comunió,
ens farem companyia
a la taula del Senyor.
Mireu la Mà que guia
l'ovella al deu Pastor.

A dalt l'església vella,
quin goig fa el rosetó,
com si fos una estrella
ben viva de claror;
fa llum a la Portella,
la llar del Redemptor.

ELS PEUS

Abans d'ésser l'homo erectus
anava a quatre grapes,
però al passar anys i panys
i a arrels de l'evolució,
li varen sorgir dos peus.

L'homo es va posar dret,
i veien grans perspectives
va patejar tot el món,
buscant el foc i el caliu
per fer car a la brasa.

a l'Everest va pujar,
baixà als avencs més pregons,
de l'est fins al gran oest,
dels tòrrids fins les glaceres
esdevingué homo sapientis.

Ben orgullós dels seus peus,
els va voler protegir,
feliç, va calçar sabates
i ara pateix galindons,
dureses, dits de martell,
peu d'atleta i ulls de poll!

LA NEU TRANQUIL·LA

Pubilla d'una terra turmentada
portes capell d'un blanc immaculat
que llueix al matí i a la vesprada
i fulgurant si el sol l'ha il·luminat.

Bella, esvelta, damunt l'arena erma
quan s'equivoca, té trossos ven gemats,
també regions de roca aspre i ferma
de éssers vius d'històries i combats.

Arbres altius que busquen l'estelada
i també alguns que creixen apaïrats
per l'astre rei que els asseca la saba,
i aires cruels que els deixes espantats!

Kilimanjaro, de bella neu tranquil·la
que lenta fon per gorgs esma perduts,
i llisca tot baixant sobre l'argila
quan van esdevenint rius ben sorruts.

PENOMBRA

Capvespre caldejat de primavera
la font espumejant salpica l'herba.
Com penso amb tu, en la gran espera!
Mes... Resto pacient sense reserva.
Violetes boscanes, bella catifa,
que hem dol de trepitjar amb rude peu
si fos per el teu llit en la penombra
pro hem plauria reposar prop teu.
Junts veuríem obrir d'una poncella
agafats de les mans ben tendrament,
tot esguardant brillar la nostra estrella
abans de fondre'ns en l'amor plàcidament.